

Позориште води борбу за публику. Мислим да однос позоришта према школама и факултетима није у реду. Позориште треба да анимира младе, да послуша њихове жеље и интересовања, да им изађе у сусрет. Ипак, уверен сам да ће позориште увек трајати. Човек је човеку најближи. Једино у позоришту могуће је остварити директан контакт са уметницима. Да ово није само моја пуста жеља, говоре подаци из многих културних центара Европе. Био сам фасциниран интересом за позориште у Русији. У Лондону се „Мишоловка” извела 3000 пута. Телевизија је довела у питање и биоскоп. Међутим, уз телевизију се јавља отуђење, биоскоп је уједно и дружење. За интернет мислим да је драгоцен. Веома је значајан за усвајање знања. Мислим да ће књига још дуго трајати. Неће је моћи заменити диск, као што плоча није замијенила музику. Сматрам да ће књига остати стална потреба уз сва нова средства која не потцењујем. Комуникација са књигом преко интернета је као позориште преко телевизије. Књига омогућава човеку да угодно с њом комуницира и да има то задовољство, тај угођај који пред компјутером нема.

Човјек сте великог искуства. Како сад, након толико проживљеног, гледате на гимназијске дане?

Обично се каже да су ђачки дани најлепши, али могу рећи да спадам у оне људе који су се прошетали кроз школу. Завршио сам је без напора. Понекад бих се сетио понеког геста, неког професора. Сетио бих се свог разредника Стјепана Радмана који је предавао историју и латински. Био сам његов миљеник и увек сам имао одличну оцену. Једног дана ме је дигао да поновим лекцију, а ја сам био неспреман. Дао сам лош одговор, сам себи не бих дао ни двојку, али он је рекао: „Слушај Лазаревићу, ако се ово још једном понови, даћу ти четири.” Развио је у мени осећање стида због неспремности. Прави мотив за учење.

Можете ли нам испричати још неку анегдоту?

Проф. Дувњак је био сјајан човек. Веровао ми је, али је ипак на сваком писменом седео на мојој клупи. У осмом разреду ученици су од мене очекивали да им урадим задатак. Договор је био да га напишем на папир који ћу савити и ставити у шестар, па послати. Задатак за пет био је најкраћи, па сам га урадио и ставио у шестар. Када су га од мене тражили, ја сам кренуо да га однесем, али је професор рекао да ће га он однети што је и урадио. Након неколико дана ме је позвао јер је читав разред имао урађен тај задатак и рекао: „Лазаревићу, знам да си им ти послао тај задатак. Интересује ме само како је до њих дошао. Ако ми кажеш признаћу контролни.” Ја сам му рекао да га је он однео. Слатко се насмејао и, наравно, признао контролни. Био је прави центлмен. Проф. Јурај Ваљак, који ми је предавао хемију, успео је да украде моју биографију да би ми је показао. У њој је писало: „Потиче из типичне буржоаске породице, интелигентан. Иако млад, веома образован и као такав непоправљив.” Професори су били центлмени, њихова строгост престајала је на матури.

Каква осјећања у Вама пробуде сјећања на Гимназију?

Живимо у времену које нас меље. Имам обичај да кажем да од када сам у пензији немам времена. Имам много обавеза, тако да о Гимназији ретко размишљам. Само понекад, са старим пријатељима, уз кафу попричам о прошлим временима. Присетимо један другог о догађајима, обично неких анегдота којих се радо сећамо.

Која је Ваша порука нама, који смо сада у Гимназији?

Моја порука је да људи морају бити толико радознали да их све интересује, јер у животу не знају када ће им шта затребати. Мени је математика, коју сам волео кроз читав живот, помогла да схватим суштину књижевности. Човек треба да се интересује за све предмете. Наравно, може имати своје опредељење, али битно је да се развија у свим правцима. Касније свако од нас схвати да се струком бавио далеко мање него другим, животним стварима.

Анђелка Лукић, Милан Родић, ПЗ

За вријеме часа

ПРОФЕСОРИЦА ПСИХОЛОГИЈЕ:

«Мајмун је спојио двије бамбусове мотке и дохватио банану.»

УЧЕНИК:

«Па то се ни ја не бих сјетио!»

¶

УЧЕНИК:

«Микеланђелов Давид држи каиш.»

ПРОФЕСОРИЦА ЛИКОВНЕ КУЛТУРЕ:

«Шта ће му каиш кад је го!»

УЧЕНИК:

«Откуд ја знам шта ће му!»

¶

ПРОФЕСОР СРПСКОГ ЈЕЗИКА:

«Како почиње еп?»

УЧЕНИК:

«Великим словом!»

¶

УЧЕНИК:

«Професорице, а што је умро латински?»

¶

ПРОФЕСОР СРПСКОГ ЈЕЗИКА:

«Ко се мене пожели, није добро!»

¶

Студент предаје на часу историје.

ПРОФЕСОР ИСТОРИЈЕ СА ФАКУЛТЕТА:

«Шта данас раде сиромашни?»

УЧЕНИК:

«Умиру!»